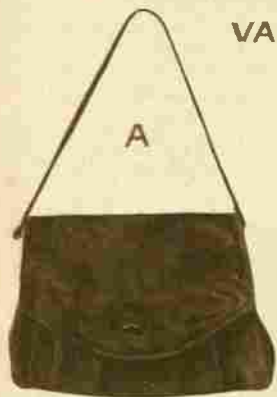

LIBERTY'S

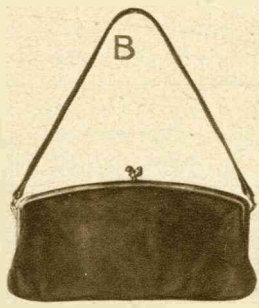
TASSCHEN

VAN STERK SUEDELEER

IN BRUIN, GRIJS & GROEN 25 BIJ 18 $\frac{1}{2}$ "

Fl. 3.95

IN BRUIN & GROEN 22 BIJ 10 $\frac{1}{2}$ "

Fl. 1.95

IN BRUIN, GRIJS & GROEN 21 BIJ 21 $\frac{1}{2}$ "

Fl. 2.75

EENIGE VERTEGENWOORDIGERS IN NEDERLAND

METZ & CO

LEIDSCHESTRAAT
AMSTERDAM

EN HOOGSTRAAT 10 's GRAVENHAGE

Supra Costuums

Confectie, doch volmaakte pasvorm.

SUPRA COSTUUMS geven den drager dat onbeschrijfbare stempel van gratie en houding, waaraan men terstond den correcten man herkent.

—5—195

SUPRA COSTUUMS vernietigen elk vroeger vooroordeel tegen confectie en het bewonderenswaardige systeem, waarop ze vervaardigd worden, verzekeren een onberispelijken pasvorm voor elk figuur. :: ::

Men lette o.a. op de **breede belegsels**, de **prima voering** en de verdere **duurzame wijze van bewerking**.

Zichtzendingen door het geheele land.

Magazijn Nederland
KATTENBURG & CO.

ROTTERDAM - AMSTERDAM - DEN HAAG
UTRECHT - HAARLEM.

AAN DEN RAND VAN DEN AFGROND

DOOR FRANK H. SHAW

MAAR ik durf niet te gaan" zei Mevrouw Maxwell, terwijl ze een beetje huiverde bij de gedachte. „Is het daar niet verschrikkelijk?" Haar echtgenoot, een groote en luchthartige man, kapitein Maxwell van de *Shining Light*, lachte.

„Welneen — heelemaal niet, beste kind. Integendeel, je zult er een heel gewoon soort van hol vinden, niet overmatig zindelijk; maar wat gevaar betreft —"

„Ik dacht heelemaal niet aan het gevaar, Jack. Maar om mensen te zien — menselijke wezens — die gedaald zijn tot het pijl van redeloze dieren, verslaafd als zij zijn aan dat vreeselijke, schandelijke bedwelmende middel!"

„Het zijn maar Chineezen, Bessie; en een Chinees is geen werkelijk mensch. Kom, je kunt niet naar huis gaan en vertellen, dat je in China geweest bent en geen opiumkit gezien hebt."

„Neen; ik geloof niet, dat ik dat doen kan. Zij verwachten natuurlijk een volledige beschrijving van alles. Ja, ik zal meegaan, beste; maar ik hoop, dat het niet te afschuwelijk zal zijn."

Haar echtgenoot verzekerde haar lachend, dat zij niet bang hoefde te zijn, en hun besluit was dus genomen.

De *Shining Light* had nu iets langer dan een jaar de golven van drie groote oceanen doorkliefd; en Mevrouw Maxwell, die getrouwd was, den dag, voordat de reis begon, had nog niet genoeg van de wonderen van de zee. Zij hield van haar ontelbare wisselende stemmingen; haar stem spoorde haar hart tot dapperheid aan, zelfs wanneer hevige stormen op haar uitgestrekte oppervlakte woedden; de lange, tropische nachten vervulden haar met een rijkdom van liefde voor haar grooten en dapperen echtgenoot.

Zij deden heel veel ondervindingen op, terwijl het schip van de eene streek naar de andere voer: van Kaapstad naar Mauritius, van Mauritius naar Australië, daarvandaan naar Chili; maar nu had het schip een haven bereikt, die heel veel aantrekkelijks beloofde en hierin ook niet teleurstelde. Het meisje — meer was het niet — had genoten van de vreemde klanken en haar oogen hadden zich verlustigd aan nog vreemder tafereelen; de geheimzinnige wonderlijkheid van het Oosten greep haar aan, en vervulde haar met ontzag.

„We zullen vanavond gaan," zei Maxwell. „We moeten het ijzer smeden, terwijl het heet is. Je zult plezier hebben op dien tocht; slechts weinig vrouwen komen in de gelegenheid om een echte opiumkit te bezoeken, en als de oude Ah Too niet een beetje verplichting aan mij had, dan geloof ik niet, dat het ons toegestaan zou worden er te komen."

Bessie Maxwell probeerde er erg verheugd uit te zien, maar dit mislukte haar volkomen. Zij zou veel liever het

voorgenomen uitstapje niet meegemaakt hebben; maar zij wilde den man, die haar een nieuwen hemel en een nieuwe aarde verschaft had, niet zoo teleurstellen.

„Ben je niet blij, dat de eigenaars je toestaan om te komen?" vroeg haar echtgenoot verliefd. „Zij maken niet dikwijls een uitzondering op den regel, dat vrouwen geen toegang hebben. Ik heb nooit geweten, dat het varen zoo prettig was, als het gebleken is te zijn, lieveling." Zij waren nog verliefd genoeg op elkaar om deze verzekering met een kus te bezegelen. „Ik begrijp niet, hoe ik het zoo lang heb kunnen uithouden, zonder getrouwd te zijn," zei Maxwell op gelukkigen toon. „Ik houd toch zoo veel van je, Bess; en er is niets in de wereld, dat ik niet voor je zou willen doen, niets."

„Dat beweer je; dat heb je al dikwijls beweerd. Ik zou wel eens willen weten, of je het doen zoudt, als ik je eens vroeg, iets groots voor mij te doen," fluisterde zij, terwijl ze naar hem opkeek.

„Natuurlijk zou ik het doen, behalve als je vroeg, of ik het varen wou opgeven. Dat kan ik niet doen. Dat beteekent heel wat voor mij, de zee; en dat weet je evengoed als ik."

„De zee beteekent voor mij ook heel wat, Jack. Tenminste zoolang wij samen op zee kunnen blijven. Neen; ik wil je niet vragen haar op te geven, zoolang ik met je mee kan blijven gaan; maar als ik eens heel graag iets zou willen — heel graag?"

„Dan heb je er slechts om te vragen, liefste. Alles, zelfs de helft van mijn koninkrijk, dat niet erg uitgestrekt is, want ik kan het met mijn twee handen omvatten."

En hij sloeg zijn arm dicht om haar middel.

Zij maakten een grapje van de zaak, want het leven was een lange, blijde droom voor hen. Het schip had meestal gevaren door wateren, die door de zon beschenen werden; zij hadden geen last met de bemanning gehad; alles was zoo voorspoedig gegaan, als het op zee maar eenigszins gaan kan; met juist genoeg kans van gevaar, om het paar nog nauwer aan elkaar te verbinden.

Het was een donkere avond, toen zij in de Chineesche haven aan land gingen; en Bess Maxwell drong zich dicht tegen haar echtgenoot aan, terwijl stille, geheimzinnige gedaanten haar voorbij gingen op de niet verlichte wegen die liepen van Dockland naar het hart van de rumoerige stad. Zij hadden zonderlinge streken van de stad bezocht; zij hadden haar gezien in het volle licht van een zomermorgen, bont, onzindelijk, maar toch schilderachtig en zij hadden zich afgevraagd, wat er achter de geheimzinnige gezichten van de bewoners schuilde. Zij hadden tezamen een Chineesch theater bezocht, zij hadden een uitstapje op de rivier gemaakt in tooverachtige bootjes; zij hadden de wonderlijkste dansen gezien; in één woord, zij hadden alle

bezienswaardigheden gezien en nu gingen zij de laatste groote merkwaardigheid zien.

Maxwell hield stil bij een klein winkeltje, dat er uitzag als dat van een handelaar in curiositeiten, en riep luid den naam Ah Too. Een oude bewoner van het Hemelsche Rijk kwam buigend naar hem toe; zijn gezicht waseven scherp van lijnen als dat van zijn ivoren poppetjes.

„Wel, Ah Too, krijgen we nu het opiumschuiven te zien? Mijn vrouw is met mij meegekomen en wij zouden graag alles ervan willen zien, zoolang het tenminste niet stuitend is."

„Ik zal u allemaal goede dingen laten zien," zei Ah Too. „Kom maar met mij mee, kapitein Maxwell, ik zal u een heel massa van het opiumschuiven laten zien."

Zij volgden hem door allerlei vreemde gangen, waar het naar rottende planten rook, langs zonderlinge, geheimzinnige huizen, waar nooit eenig licht te zien was, tot zij aan een vuile straat kwamen, vuiler nog dan de andere, waar een dof gemompel van menselijke stemmen Bessie herinnerde aan den ouden boomgaard thuis, waar de bijenkorven stonden.

Zij drong zich dicht tegen Maxwell's arm aan, terwijl vermomde gedaanten geruischloos langs hen heen slopen; in het diepst van haar hart was zij doodelijk verschrikt en bij iederen ademtucht wenschte zij, dat zij nooit in dezen tocht had toegestemd.

„U hoeft niet bang te zijn, er zijn geen slechte mensen hier," zei Ah Too, terwijl hij aan een deur klopte, die even zacht openging, als men dat in sprookjes leest. Een gezicht, dat sprekend gelek op dat van hun gids, keek naar buiten; er werd een haastig gesprek gewisseld, toen de deur geopend werd.

Een vreemde doordringende geur trof den neus van het meisje voortdurend; het was een bijna ondragelijke, walgeijlike lucht; zij moest ervan hoesten; haar oogen vulden zich met tranen.

Maxwell trad het eerst binnen — en terwijl hij rondkeek, snoof hij de zware lucht in.

„Dat is opium," legde Ah Too uit, „veel mensen rooken het hier; het is hier een goede, groote plaats ervoor; soms neem ik ook een klein pijpje."

Het vertrek verschilde maar weinig van elke andere opiumkit: de bezoekers hadden hetzelfde waas van geheimzinnigheid, voorzover ze tenminste wakker waren; dezelfde kale, lage ruimte, hier en daar voorzien van matten; de overblijfselen van de benodigdheden voor het afschuwelijke genot waren door de kamer verspreid.

„Nu moet u goed opletten; zij zullen u laten zien, hoe opium gerookt wordt," zei hun gids, op de manier van een baas bij een kijkspel.

(Wordt vervolgd).